

Fra arkivet: 1995

En bombe under soveputen?

Mange er alvorlig bekymret for kvaliteten på framtidige kliniske psykologer dersom utdanningen reduseres til seks år. [Robyn M. Dawes sin bok] *House of Cards* gir solid dokumentasjon for at man har lite å frykte; man blir i hvert fall ikke dårligere terapeut av en langt kortere utdanning enn det vi har i dag. Det er derimot grunn til å være bekymret over at kliniske psykologer opptrer som sakkynndige uten en teoretisk forståelse av hva psykologisk kunnskap kan – og ikke kan – brukes til. Til tross for syv års profesjonsutdanning, har antagelig mange som i dag opptrer som ekspertsakkynndige ikke hørt om for eksempel Bayes' teorem. Det er alvorlig. Jeg tror det skyldes at nærmest alle utdanningsressurser i lang tid har vært bundet opp i et generelt klinisk profesjonsstudium. Jeg vil med utgangspunkt i *House of Cards* peke på hva jeg ser som hovedproblemene med en slik bruk av utdanningsressursene.

Spesielt psykologer som opptrer som sakkynndige mener jeg bør ha en viss skolering i blant annet beslutnings- og vurderingsforskning, som igjen krever noe kunnskap om sannsynlighets- og beslutningsteori. (...) Slik undervisning blir for krevende som en del av et profesjonsstudium der nesten all teoriundervisning er felles, og der denne undervisningen må tilpasses studenter som har som mål å bli terapeuter og ofte er lite interessert i akademisk teori. Dette mener jeg illustrerer ett fundamentalt problem med vårt profesjonsstudium: *Studiet er så generelt at det er nærmest umulig å dekke viktige, men teoretisk mer krevende, områder av psykologifaget.*

I skjæringspunktet mellom kognitiv psykologi, teknolog, samfunns- og nevrofag ligger det store utfordringer og muligheter. Jeg tror det er riktig å si at de psykologiske forskningsfrontene det er størst bevegelse i, ligger i slike tverrfaglige felt. (...) I norsk psykologi er det svært liten aktivitet på disse tverrfaglige områdene. Grunnen tror jeg er at de også krever spesialisert kunnskap fra andre fag som matematikk og informatikk. Dette ser jeg som et annet problem beslektet med det første: *Det er vanskelig ved siden av et fullt profesjonsstudium å tilegne seg den kunnskapen fra andre fag som er nødvendig for å henge med på mange sentrale områder av psykologifaget.*

(...)

Samlet mener jeg den ensidige satsningen på et generelt, klinisk orientert profesjonsstudium har først til at norsk psykologi i dag både er i utakt med samfunnsutviklingen og med den internasjonale utviklingen i faget.

Geir Kirkebøen debatterer, mai 1995